

Sygn. akt: I C 452/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Ewa Oknińska
Protokolant:	stażysta Justyna Niebrzydowska

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. w Ł.

przeciwko Województwu (...)

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) (...) na rzecz powódki (...) Spółka z o.o. w Ł. kwotę 69.906 (sześćdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćset sześć) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,

II oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.114,97 (dwa tysiące sto czternaście 97/100) zł tytułem kosztów procesu.

SSO Ewa Oknińska

Sygn. akt I C 452/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z o.o. w Ł. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) (...) kwoty 290.370,67 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 236.442,30 zł od dnia 06 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 53.928,37 zł od dnia 22 października 2014 r. do dnia zapłaty.

Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych w podwójnej wysokości kosztów minimalnych.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 08 października 2010 r. złożyła na wymaganym formularzu wniosek o dofinansowanie projektu projektów ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz budżetu państwa w ramach konkursu (...) z zakresu osi priorytetowej 1. – przedsiębiorczość, który został zarejestrowany

pod numerem: (...). (...)01.03-28-024/10 i przekazany do oceny formalnej. W dalszej korespondencji pozwany wezwał powódkę do uzupełnienia wniosku, w tym złożenia oświadczenia o nieotrzymaniu od momentu złożenia wniosku pomocy publicznej na dany projekt innej niż de minimis oraz o nieotrzymaniu od momentu złożenia wniosku pomocy de minimis lub w przypadku otrzymania ww. pomocy złożenia dokumentów zgodnie ze wzorem załącznika wymaganego z wnioskiem o dofinansowanie projektu nr 12 i 13. W odpowiedzi powódka złożyła oświadczenie o nieotrzymaniu pomocy de minimis do dnia złożenia wniosku, pozostając w mylnym przekonaniu, że obejmuje ono okres od rozpoczęcia realizacji programu, czyli 1 stycznia 2011 r. i nie dotyczy okresu wcześniejszego. Następnie w dniu 23 grudnia 2010 r. strony zawarły umowę o dofinansowanie projektu „(...) (...) E. poprzez promocje produktów związanych z (...) (...)”, nr (...) (...) Pismem z dnia 10 listopada 2011 r. pozwana przekazała pozwanemu informację dotyczącą pomocy de minimis w latach 2008 – 2010. Umowa była ośmiokrotnie zmieniana aneksami. W dniu 22 października 2014 r. powódka wystosowała wniosek o płatność końcową. Następnie pozwany pismem z dnia 14 grudnia 2016 r. rozwiązał umowę z powódką z tym uzasadnieniem, że powódka wykorzystwała przyznane środki finansowe niezgodnie z przepisami prawa i procedurami.

W ocenie powódki umowa z dnia 23 grudnia 2010 r. w ogóle nie powinna być zawarta, ponieważ powódka nie spełniała przesłanek uzyskania pomocy de minimis, której głównym warunkiem udzielenia jest aby beneficjent w okresie bieżącego roku podatkowego i dwóch poprzednich lat podatkowych nie uzyskał pomocy przekraczającej kwotę stanowiącej równowartość 200 tys. Euro. W konsekwencji wniosek powódki o dofinansowanie projektu z dnia 8 października 2010 r. powinien zostać zdyskwalifikowany, albowiem powódka w ostatnich 3 latach przed zawarciem umowy uzyskała z innych źródeł pomoc de minimis. Pozwany w okresie od dnia 12 listopada 2011 r. do dnia 18 listopada 2011 r. znał już okoliczności przesądzające o nieważności umowy. Dochowując wymaganej od niego staranności pozwany winien też wiedzieć, że wykonanie umowy było obiektywnie niemożliwe a niemożliwość świadczenia miała charakter prawny. W konsekwencji pozwany powinien naprawić szkodę, którą wyrządził kontynuując wykonywanie umowy. Przede wszystkim pozwany winien zwrócić powódce kwotę wykorzystanej gwarancji bankowej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, a także wartości wydatków kwalifikowanych poniesionych przez powódkę w kwocie 53.928,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 22 października 2014 r. do dnia zapłaty.

Pozwany (...) (...) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w dacie zawarcia umowy o dofinansowanie brak było wiedzy pozwanego, że powódka przekroczyła dozwolony próg pomocy de minimis. Za zawinione należy uznać zachowanie powódki, której postępowanie wprowadziło w błąd pozwanego przy zawarciu umowy o dofinansowanie. Powódka dobrowolnie przystąpiła do konkursu (...), w którym jako przedsiębiorca mogła aplikować wyłącznie o dofinansowanie stanowiące pomoc de minimis. Oczywistym dla pozwanego jest, że informacje jakie miała dołączyć powódka dotyczyła już otrzymanej/przyznanej pomocy. Ponadto zgodnie z postanowieniami instrukcji wypełniania załączników do wniosków o dofinansowanie projektów ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego (...)M. na lata 2007-2013 do konkursu beneficjent był zobowiązany dostarczyć zaświadczenia o otrzymanej w ciągu 3 lat kalendarzowych pomocy de minimis oraz załącznik nr 13. W ocenie pozwanego bez pokrycia pozostają także twierdzenia, że powódka pozostawała w nieświadomości co do zakresu czasowego, który miał zostać objęty oświadczeniem o uzyskanej pomocy de minimis. Powódka już 6 razy korzystała z wskazanej pomocy w latach 2008-2010, nie sposób zatem uznać, że nie miała świadomości za jaki okres należy złożyć zaświadczenie o uzyskanej pomocy de minimis. Ponadto powódka pozostaje profesjonalnym uczestnikiem obrotu gospodarczego od 2007 r i nie może zasłaniać się brakiem znajomości regulacji krajowych i unijnych. Biorąc pod uwagę powyższe zaistnienie pierwszej z przesłanek art. 387 k.c. na którą powołuje się powódka – świadomość pozwanego o niemożności świadczenia i wprowadzenie w błąd powódki nie zostało przez spółkę udowodnione. To powódka nie wywiązała się z warunków ubiegania się o pomoc de minimis, czym wprowadziła pozwanego w błąd. Odnosząc się do zagadnienia roszczenia odszkodowawczego powódki, pozwany wskazał, że naprawienie szkody nie obejmuje korzyści, które strona uzyskałaby, gdyby umowa była ważna i została wykonana. Powszechnie bowiem przyjmuje się, że obowiązkiem odszkodowawczym w ramach ujemnego interesu umownego objęte są wydatki

poniesione przez stronę w związku z zawarciem umowy o świadczenie niemożliwe. Powoływanie się przez powódkę na konstrukcję prawną tzw. culpa in contrahendo w ocenie pozwanego nie może mieć zastosowania skoro to powódka przedstawiła nierzetelne informacje przed zawarciem umowy o dofinansowanie. Zatem to na powódce w przypadku uznania, że umowa była dotknięta wadą nieważności ciążył obowiązek naprawienia szkody, którą poniósł pozwany przez to, że zawarł z powódką umowę o dofinansowanie. Ponadto powódka nie udowodniła, że wyrządzono jej jakąkolwiek szkodę. Realizacja projektu i możliwość wypromowania marki jej przedsiębiorstwa przy uwzględnieniu logo województwa oraz logotypów UE i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego wpłynęła bezpośrednio na większą rozpoznawalność marki, produktów powódki oraz realnie na wzrost jej przychodów. Tym samym zasądzenie jej dochodzonego pozwem roszczenia w realiach braku wykazania przez powódkę poniesionej szkody doprowadziłoby do jej nieuzasadnionego wzbogacenia. Pozwany wskazał, że słusznie rozwiązał umowę o dofinansowanie, skoro powódka wykorzystywała przekazane dofinansowanie niezgodnie z przepisami prawa. Natomiast odnośnie twierdzeń dotyczących gwarancji bankowej pozwany wskazał, że gwarancja bankowa nie miała akcesoryjnego charakteru, dlatego też chybiony pozostaje zarzut powódki w postaci braku możliwości skorzystania z gwarancji bankowej przez pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2010 r. (...) (...) (...) jako Instytucja (...) M. na lata 2007-2013 ogłosił nabór wniosków na dofinansowanie projektów ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz budżetu państwa w ramach konkursu (...) z zakresu osi priorytetowej 1. – przedsiębiorczość. W komunikacie o ogłoszeniu konkursu określono wszystkie akty prawne na podstawie których udzielano pomoc.

W instrukcji wypełniania załączników do wniosku o dofinansowanie projektu wskazano, że wraz z wnioskiem koniecznym jest złożenie załącznika nr 13 w postaci formularza informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis, stanowiący załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie (Dz.U. Nr 53, poz. 312). Wyjaśniono, że wnioskodawca może ubiegać się o dofinansowanie w formie pomocy de minimis na zasadach określonych w Rozporządzeniu KE (WE) Nr 1998/2006 z dnia 25 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis ((...) (...) (...)) oraz Rozporządzeniu Ministra Rozwoju Regionalnego z dnia 02 października 2007 r. w sprawie udzielania pomocy de minimis w ramach regionalnych programów operacyjnych (Dz.U. Nr 185, poz. 1317). Wysokość pomocy de minimis w ostatnich trzech latach kalendarzowych nie mogła przekroczyć 200 tys. Euro. Za datę ubiegania się o pomoc należało rozumieć datę złożenia wniosku o dofinansowanie projektu. Załącznik był wymagany w przypadku projektów objętych pomocą de minimis.

Ponadto zawarto zapis, że jeżeli beneficjent nie uzyskał od momentu złożenia wniosku o dofinansowanie projektu pomocy publicznej innej niż de minimis na dany projekt, o którego dofinansowanie się stara oraz nie uzyskał pomocy de minimis zobowiązany był złożyć oświadczenie. Jeżeli otrzymał pomoc publiczną inną niż de minimis lub pomoc de minimis zobowiązany był złożyć ponownie załącznik nr 13.

Instrukcja została zamieszczona na stronie internetowej wraz z ogłoszeniem naboru wniosków.

(dowód: ogłoszenie naboru wniosków w ramach osi priorytetowej, k. 171, zeznania świadka B. Z.- k.290v.291 ; instrukcja wypełniania załączników do wniosku o dofinansowanie projektu ze środków (...) w ramach (...) M. na lata 2007-2013 do konkursu (...), k. 185-187)

Powódka w dniu 08 października 2010 r. złożyła na wymaganym formularzu wniosek o dofinansowanie projektu, który został zarejestrowany pod numerem: (...) (...) (...) i przekazany do oceny formalnej. Celem projektu był wzrost konkurencyjności (...) E. poprzez promocję ekologicznych produktów firmy za pomocą wskazanych materiałów promocyjnych związanych z (...) (...) i zwiększenie dochodów z produktów ekologicznych o 50% do końca 2013 roku. We wniosku powódka oświadczyła, że projekt dotyczy udzielania pomocy de minimis, oraz że nie zachodzi żadna z przesłanek uniemożliwiająca podmiotowi ubieganie się o dofinansowanie z (...), zgodnie z art. 207 ustawy z dnia

27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Ponadto w liście załączników wymaganych w chwili złożenia wniosku powódka wskazała, że przedstawienie dokumentu w postaci formularza informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis stanowiący załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie jej nie dotyczy.

(dowód: (...) M. 2007-2013, k. 163-170, 190-197; (...)r., k.140)

Pismem z dnia 19 listopada 2010 r. pozwany poinformował powódkę, że przedmiotowy wniosek jest formalnie poprawny i został przekazany do oceny merytorycznej.

(dowód: pismo z dnia 19 listopada 2010 r. - k.137)

Pismem z dnia 29 listopada 2010 r. pozwany wezwał powódkę do złożenia oświadczenia o nieotrzymaniu od momentu złożenia wniosku pomocy publicznej na dany projekt innej niż de minimis oraz o nieotrzymaniu od momentu złożenia wniosku pomocy de minimis lub w przypadku otrzymania ww. pomocy złożenia dokumentów zgodnie ze wzorem załącznika wymaganego z wnioskiem o dofinansowanie projektu nr 12 i 13.

(dowód: pismo z dnia 29 listopada 2010 r. - k. 136)

W odpowiedzi powódka złożyła oświadczenie, że od momentu złożenia wniosku nie uzyskała pomocy publicznej innej niż de minimis na finansowanie w.w projekcie oraz pomocy de minimis.

(dowód: pismo z dnia 8 grudnia 2010 r., k.188; oświadczenie – k. 189, zeznania R. S. przesłuchanego w trakcie rozprawy z dnia (...) r., k. 291- 292)

W dniu 21 grudnia 2010 roku (...) (...) (...) wybrał projekt powódki do dofinansowania w ramach (...) M. (...).

(dowód: pismo z dnia 23 grudnia 2010 r., k. 133)

Następnie w dniu 23 grudnia 2010 r. strony zawarły umowę o dofinansowanie projektu „(...) (...) E. poprzez promocje produktów związanych z (...) (...)”, nr (...) (...) Umowa ta określała szczegółowe zasady i warunki na jakich dokonywane będzie przekazywanie, wykorzystywanie i rozliczenia środków europejskich ((...)) i dotacji celowej poprzez dofinansowanie, w formie refundacji lub zaliczki części wydatków kwalifikowanych poniesionych przez beneficjenta na realizację projektu. W ramach umowy beneficjent oświadczył, że w przypadku projektu nie następuje nakładanie się pomocy przyznanej z funduszy Unii Europejskiej ani krajowych środków publicznych oraz zobowiązał się do przestrzegania przepisów wspólnotowych w zakresie realizacji wspólnotowych polityk horyzontalnych, w szczególności ochrony środowiska. Strony ustaliły wartość projektu na kwotę 1 885 430 zł oraz wydatki kwalifikowane na kwotę 1 556 500 zł, w tym środki europejskie ((...)) w kwocie 661 512, 50 zł (42%) , współfinansowanie w kwocie 116 737,50 zł (7,5 %), wkład własny beneficjenta w kwocie 778 250 zł co stanowi 50% wydatków kwalifikowanych. W wyniku zawarcia umowy przyznano beneficjentowi na warunkach, w trybie i zasadach dofinansowanie stanowiące nie więcej niż 50 % kwoty wydatków kwalifikowanych projektu w kwocie 778 250 zł w tym 661 512,50 zł ze środków europejskich oraz 116 737,50 zł w formie współfinansowania. Warunkiem wypłaty środków dofinansowania przez instytucję zarządzającą (...) było dostarczenie przez beneficjenta do instytucji zarządzającej (...) dokumentu potwierdzającego ustanowienie dodatkowego zabezpieczenia prawidłowej realizacji umowy w postaci weksla własnego in blanco wraz z deklaracją wekslową oraz dodatkowego zabezpieczenia umowy w formie zapewniającej należyte zabezpieczenie transakcji. Beneficjent zobowiązał się do wydatkowania na realizację projektu wkładu własnego w wysokości 778 250 zł oraz pokrycia ze środków własnych wszelkie wydatki niekwalifikowalne w ramach projektu. Poniesienie przez Beneficjenta wydatków kwalifikowanych w kwocie większej niż w/w nie stanowiło podstawy do zwiększenia przyznanej kwoty dofinansowania. Ustalono także, że rozliczeniu będą podlegać jedynie wydatki kwalifikowane, poniesione przez beneficjenta nie wcześniej niż od dnia 1 stycznia 2007 r. i nie później niż w dniu zakończenia finansowego realizacji projektu. W przypadku gdy beneficjent będzie

zobowiązany do stosowania przepisów o zamówieniach publicznych, wydatki będą kwalifikowane wyłącznie jeżeli zostały poniesione zgodnie z tymi przepisami. W par. 3 ust. 1 pkt 1-4 strony ustaliły okres jej realizacji na czas 01.09.2010 r. (dzień rozpoczęcia) do 31 grudnia 2013 r., wskazując dwa dodatkowe terminy tj. rozpoczęcia rzeczowego realizacji (01 stycznia 2011 r.), zakończenia rzeczowego realizacji (31 grudnia 2013 r.).

Beneficjent zobowiązał się do realizacji projektu z należytą starannością w szczególności ponosząc wydatki celowo, rzetelnie, racjonalnie i oszczędnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i procedurami w ramach programu oraz w sposób, który zapewni prawidłową i terminową realizację projektu oraz osiągnięcie celów, który zakładanych we wniosku o dofinansowanie projektu. Strony ustaliły także, że beneficjent będzie ponosił wyłączną odpowiedzialność wobec osób trzecich za szkody powstałe w związku z realizacją projektu.

Dofinansowanie miało zostać przekazane w formie refundacji wydatków kwalifikowanych poniesionych wcześniej przez beneficjenta na realizację projektu oraz zaliczki przekazywanej beneficjentowi w jednej lub kilku transzach stanowiącej część przyznanego dofinansowania. Realizacja wydatków miała nastąpić przez przekazanie beneficjentowi dofinansowania w postaci płatności pośrednich i płatności końcowych dokonywanych przelewem na rachunek bankowy beneficjenta. W przypadku refundacji weryfikacja wniosku o płatność wraz z przekazaniem beneficjentowi dofinansowania miała odbyć się w terminie do 3 miesięcy od dnia złożenia przez beneficjenta wniosku o płatność wraz z załącznikami jednak nie wcześniej niż po podpisaniu umowy z wykonawcą oraz wniesieniu prawidłowo ustanowionego przez beneficjenta zabezpieczenia. Ustalono, że przy realizacji projektu beneficjent będzie korzystał z zaliczki.

W § 9 umowy zastrzeżono, że jeżeli zostanie stwierdzone, że beneficjent wykorzystał część lub całość dofinansowania niezgodnie z przeznaczeniem bez zachowania obowiązujących procedur lub pobrał całość lub część dofinansowania niezgodnie z przeznaczeniem, bez zachowania obowiązujących procedur lub pobrał całość lub część dofinansowania w sposób nienależny albo w nadmiernej wysokości beneficjent zobowiązał się do zwrotu tych środków odpowiednio w całości lub w części wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych. Instytucja Zarządzająca zobowiązana była wezwać beneficjenta do zwrotu środków wraz z odsetkami na rachunek bankowy w części dotyczącej współfinansowania (15 % zwracanej kwoty) oraz w części dotyczącej płatności ze środków europejskich (85% lub 100 % zwracanej kwoty) w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania lub do wyrażenia pisemnej zgody na pomniejszenie kolejnych płatności na rzecz beneficjenta o kwotę podlegającą zwrotowi w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. W sytuacji gdy kwota nieprawidłowo wykorzystanego lub pobranego dofinansowania będzie wyższa niż kwota pozostała do refundacji lub nie było możliwe dokonanie potrącenia, a beneficjent nie dokona w wyznaczonym terminie zwrotu Instytucja Zarządzająca posiadała uprawnienie do podjęcia czynności zmierzających do odzyskania należnych środków dofinansowania z wykorzystaniem dostępnych środków prawnych, w szczególności zabezpieczenia. Ustalono, że od środków dofinansowania wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem, bez zachowania odpowiednich procedur lub pobranych w sposób nienależny albo w nadmiernej wysokości będą naliczane odsetki od dnia przekazania środków na dofinansowanie na rachunek beneficjenta.

W § 11 wskazano, że prawnym zabezpieczeniem niniejszej umowy jest weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową. Ponadto beneficjent zobowiązał się do ustanowienia dodatkowego zabezpieczenia umowy w formie zapewniającej należyte zabezpieczenie transakcji. Ustanowienie dodatkowego zabezpieczenia miało nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni roboczych od dnia podpisania umowy po uzyskaniu akceptacji Instytucji Zarządzającej. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin ten mógł być zostać wydłużony do 80 dni od dnia zawarcia umowy. Na podstawie zapisów umowy Instytucja Zarządzająca była także uprawniona do dokonywania kontroli właściwej realizacji projektu oraz wykorzystywania dofinansowania na zasadach określonych w umowie.

(dowód: umowa o dofinansowanie projektu, k. 141-162)

W dniu podpisania umowy wystawiono zaświadczenie o udzielonej pomocy de minimis, w którym wskazano, że pomoc publiczna udzielona w dniu (...)r o wartości 778 250,00 zł, stanowiąca równowartość 195 860,07 Euro jest pomocą de minimis.

(dowód: zaświadczenie o udzielanej pomocy de minimis - k. 284- 285)

Umowa była ośmiokrotnie zmieniana aneksami z: 04 marca 2011 r., 22.09.2011 r., 06 grudnia 2011 r., 13 marca 2012 r., 21 grudnia 2012 r., 7 listopada 2013 r., 12 maja 2014 r., 22 października 2014 r.

(dowód: (...))

Pismem z dnia 09 listopada 2011 r. pozwany wezwał powódkę do przedstawienia informacji o uzyskanej pomocy de minimis w okresie roku podatkowego, w którym podpisano umowę oraz 2 poprzednich lat podatkowych ze szczególnym uwzględnieniem daty otrzymania pomocy, kwoty wsparcia, nazwy podmiotu udzielającego pomocy.

(dowód: pismo z dnia 9 listopada 2011 r., k.176)

Powódka pismem z dnia 10 listopada 2011 r. przekazała informację dotyczącą udzielonej pomocy de minimis w latach 2008 – 2010, wskazując, że otrzymywała pomoc w okresie od 15 lipca 2008 r. do dnia 27 października 2010 r. łącznie 87 764,16 zł (22 197,98 Euro), w tym w miesiącu październiku 2010 r. otrzymała pomoc de minimis w kwotach: 4.659,95 Euro i 4.689,96 Euro.

(dowód: pismo z dnia 10 listopada 2011 r., k. 115)

Pismem z dnia 18 listopada 2011 r. pozwany podniósł, że zgodnie z informacją uzyskaną od beneficjenta, powód przed podpisaniem umowy wykorzystał limit pomocy de minimis w kwocie 22 197, 98 Euro. Wskazał, że konieczne jest obniżenie kwoty dofinansowania do 706.403,73 zł (46,39% wydatków kwalifikowanych).

(dowód: pismo z dnia 18 listopada 2011 r., k. 114 ; zeznania B. Z. przesłuchanej na rozprawie w(...), k.290 v.- 291)

Aneks z dnia 06 grudnia 2011 r. zmniejszono poziom dofinansowania do 706.403,73 zł, tj. do 46,39 % wydatków kwalifikowanych, w tym 600.443,16 zł stanowiących środki europejskie oraz kwotę 105 960,56 zł stanowiących współfinansowanie. Beneficjent zobowiązał się do wydatkowania na realizację projektu wkładu własnego w wysokości 816 346,28 zł. W ramach zabezpieczenia umowy strony wskazały weksel własny wraz z deklaracją wekslową oraz gwarancję bankową.

(dowód: aneks z dnia (...)r., k. 101-111)

Pismem z dnia 18 września 2013 r. powódka wskazała, że w wyniku realizacji projektu dochód na koniec 2010 roku wyniósł 129 097, 21 zł natomiast na dzień 30 czerwca 2013 r. zysk przedsiębiorstwa wyniósł 180.427,87 zł. Ponadto wskazała, że przychody ze sprzedaży produktów ekologicznych stanowią ponad 90 % całkowitych przychodów przedsiębiorstwa.

Pismem z dnia 14 marca 2014 r. powódka wskazała, że dochód na koniec roku 2013 wyniósł 235.938,64 zł,

(dowód: pismo z dnia 18 września 2013 r. wraz z załącznikami - k. 205-217, pismo z dnia 14 marca 2014 r. ,k. 219)

W dniu 22 października 2014 r. powódka wystosowała do pozwanego wnioski o płatność końcową. Pozwany poinformował powódkę, że weryfikacja powyższego wniosku została wstrzymana do czasu potwierdzenia przez Biuro Kontroli prawidłowej weryfikacji projektu. W sprawie pojawiły się wątpliwości, jak należy rozumieć pojęcie dzień uzyskania pomocy, mający wpływ na przyznawane świadczenie.

(dowód: pismo z dnia 22 października 2014 r., k. 33, pismo z dnia 22 stycznia 2015 roku, zeznania Z. C., J. K. oraz B. K. przesłuchanych na rozprawie w dniu (...) (...), k. 275-278 oraz B. Z. przesłuchanej na rozprawie w dniu (...), k.290v-291)

Powódka pismami z dnia 27 marca 2015 r., 4 listopada 2015 r, 11 stycznia 2016 r. zwracała się do pozwanego o udzielenie informacji odnośnie terminu zakończenia czynności kontrolnych, podnosząc, że formalnie projekt został zakończony w dniu 31 grudnia 2013 roku, natomiast wniosek o płatność został złożony w dniu 22 października 2014 roku.

(dowód: pismo z dnia 27 marca 2015 roku, k. 31, pismo z dnia 11 stycznia 2016 r. – k. 28, pismo z dnia 04 listopada 2015 r. – k. 29)

Następnie pismem z dnia 12 lipca 2016 r. powódka wystosowała do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 53 928,37 zł tytułem płatności końcowej. W odpowiedzi pozwany podał, że w wyniku prowadzonych działań sprawdzających zgodność projektu z obowiązującymi przepisami, nie potwierdzono prawidłowości projektu, wobec tego nie jest możliwe zatwierdzenie wniosku o płatność końcową.

(dowód: pismo z dnia 12 lipca 2016 roku, k. 26; pismo z dnia 26 lipca 2016 r., k. 25)

Pismem z dnia 14 grudnia 2016 r. pozwany wskazał, że rozwiązuje z powódką umowę z dnia 23 grudnia 2010 r. z tym uzasadnieniem, że wystąpiły przesłanki jej rozwiązania z par. 19 ust. 2 pkt 1 umowy, ponieważ powódka wykorzystwała środki niezgodnie z przepisami prawa i procedurami właściwymi dla (...) M. na lata (...). Jednocześnie w związku z rozwiązaniem umowy o dofinansowanie projektu pozwany wezwał (...) Sp. z o.o. do zwrotu kwoty 166.537,30 zł wraz z odsetkami.

(dowód: pismo z dnia 14 grudnia 2016 roku, k. 22- 24; wezwanie do zapłaty, k. 20)

Pismem z dnia 30 grudnia 2016 r. pozwany wezwał gwaranta – W. (...) J. do zapłaty kwoty 166.537,30 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych liczonych od dnia przekazania środków do dnia zapłaty. W wezwaniu wskazał, że beneficjent wykorzystał środki przyznane umową z dnia 23 grudnia 2010 r. niezgodnie z przepisami prawa oraz z procedurami zawartymi m.in.w zapisach(...).

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 17-18)

Następnie powódka pismem z dnia 8 lutego 2017 r. wskazała, że przyczyny wypowiedzenia nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi sprawy, albowiem wnioskodawca nie zataił żadnych okoliczności dotyczących otrzymanej przed rokiem 2010 pomocy de minimis. Powódka wskazała, że w wyniku działania pozwanego poniósł szkodę w kwocie równej wykorzystanej gwarancji bankowej (166 537,30 zł wraz z odsetkami) oraz niezrealizowanej płatności końcowej. Powyższe spowodowało obowiązek pozwanego do kompensaty szkody. Pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 9 lutego 2017 r. (data doręczenia przesyłki - śledzenie przesyłek pocztowych na stronie internetowej Poczty Polskiej)

(dowód: pismo z dnia 8 lutego 2017 r., k. 15, potwierdzenie nadania przesyłki, k. 15)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na dokumentach przedstawionych w sprawie, których wiarygodności nie podważyła żadna ze stron. Ponadto Sąd uznał za wiarygodne zeznania przesłuchanych na rozprawie świadków: B. Z., B. K., J. K., Z. C.. Uwzględniono również dowód z przesłuchania stron w takim zakresie w jakim znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

Podstawowym zagadnieniem niezbędnym do oceny zasadności roszczenia jest ustalenie, czy beneficjent w ramach zawartej umowy o dofinansowanie spełniał niezbędne warunki do udzielenia pomocy rozumianej jako pomoc de minimis, tj. czy umowa została ważnie zawarta i mogła wywołać skutki prawne.

Pomoc de minimis to wsparcie państwa udzielane przedsiębiorcom, które nie wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej. Wsparcie to z założenia ma stanowić pomoc niewielkich rozmiarów, nie powodujących naruszenia konkurencji na rynku wewnętrznym Unii Europejskiej. Z uwagi na okoliczność, że zagadnienie to jest ściśle związane z prawem unijnym, koniecznym jest odniesienie się do Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Rozporządzeń Komisji (WE) wydanych na podstawie Traktatu, a także do przepisów prawa polskiego, dostosowanych do systemu prawa unijnego.

Pojęcie pomocy przyznawanej przez Państwa Członkowskie Unii Europejskiej zawarte jest w art. 107 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (odpowiednik dawnego art. 87 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dz. Urz. UE 2006 (...)). W myśl art. 107 ust. 1 (...) z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

Stosowanie do art. 108 ust. 1 i ust. 3 w/w aktu (odpowiednik dawnego art. 88 Traktatu o ustanowieniu Wspólnoty Europejskiej) komisja we współpracy z Państwami Członkowskimi była uprawniona do badania systemów pomocy istniejących w tych Państwach oraz miała być informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy.

W rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu (aktualnie art. 107 i 108 Traktatu) do pomocy de minimis (Dz.U.U.E.L 2006.379.5) obowiązującym w czasie zawarcia przedmiotowej umowy o dofinansowanie wskazano, że kwota dopuszczalnej pomocy de minimis przyznana dowolnemu podmiotowi gospodarczemu nie może przekraczać 200 000 euro w dowolnie ustalonym okresie trzech lat budżetowych. Pułapy te stosuje się bez względu na formę i cel pomocy de minimis, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana państwu członkowskiemu jest w całości, czy w części finansowana z zasobów Wspólnoty (art. 2). Stosownie do pkt. 9 wyżej wymieniony okres ustala się poprzez odniesienie do lat podatkowych stosowanych przez podmiot gospodarczy w danym państwie członkowskim, a okres trzech lat należy oceniać w sposób ciągły tj. dla każdego przypadku nowej pomocy de minimis należy ustalić łączną kwotę pomocy de minimis przyznaną w ciągu danego roku budżetowego oraz dwóch poprzedzających go lat budżetowych. W tym celu powinno się uwzględnić pomoc przyznaną przez państwo członkowskie w całości lub w części ze środków wspólnoty. Jeśli łączna kwota pomocy przewidziana w ramach środka pomocy przekracza wymieniony pułap, do pomocy tej nie stosuje się przepisów niniejszego rozporządzenia, nawet w odniesieniu do części, która nie przekracza tego pułapu. W takim wypadku nie można domagać się korzyści z tytułu z niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tego rodzaju środka pomocy ani w chwili przyznania takiej pomocy, ani później. Pułap określony w ust. 2 wyraża się jako dotacja pieniężna. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków ani innych opłat. W rozporządzeniu uregulowano także, że nie powinno być możliwe rozbijanie środków pomocy dla których wartość wykracza poza pułap pomocy de minimis na kilka mniejszych części w celu sprowadzenia tych części do poziomu mieszczącego się w zakresie w/w kwoty. Natomiast za datę przyznania pomocy de minimis należy uznać moment w którym podmiot gospodarczy uzyskał prawo przyjęcia takiej pomocy zgodnie z obowiązującym krajowym systemem prawnym.

W polskim systemie prawnym zasady postępowania w sprawach dotyczących pomocy państwa spełniającej przesłanki określone w art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską zwanej dalej "pomocą publiczną" określa ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. 2010, nr 18 poz. 99), zgodnie z którą za dzień udzielenia pomocy - należy rozumieć dzień, w którym podmiot ubiegający się o

pomoc publiczną nabył prawo do otrzymania tej pomocy (art. 2 pkt. 11). W świetle powyższego dzień otrzymania pomocy to dzień, w którym podmiot ubiegający się o pomoc publiczną nabył prawo do otrzymania tej pomocy, a nie dzień, w którym tę pomoc faktycznie otrzymał. W sytuacji, gdy uprawnienie do otrzymania pomocy wynika z umowy cywilnoprawnej, dniem nabycia prawa do tej pomocy jest dzień zawarcia tej umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2014 r., I ACa 783/14) .

Zgodnie z art. 37 ust. 1 w/w ustawy, podmiot ubiegający się o pomoc de minimis jest zobowiązany do przedstawienia podmiotowi udzielającemu pomocy, wraz z wnioskiem o udzielenie pomocy:

1) wszystkich zaświadczeń o pomocy de minimis, jakie otrzymał w roku, w którym ubiega się o pomoc, oraz w ciągu 2 poprzedzających go lat, albo oświadczenia o wielkości pomocy de minimis otrzymanej w tym okresie, albo oświadczenia o nieotrzymaniu takiej pomocy w tym okresie;

2) informacji niezbędnych do udzielenia pomocy de minimis, dotyczących w szczególności wnioskodawcy i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej oraz wielkości i przeznaczenia pomocy publicznej otrzymanej w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą na pokrycie których ma być przeznaczona pomoc de minimis.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że pomoc w wysokości 778 250 zł, stanowiąca równowartość kwoty 195 860,07 Euro nie powinna być przyznana w ramach konkursu (...) powódce z powodu przekroczenia progu dopuszczalności pomocy de minimis. Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że w okresie od 15 lipca 2008 r. do dnia 27 października 2010 r. powódka uzyskiwała pomoc publiczną w łącznej wysokości 22 197, 98 Euro.

W ocenie Sądu zawarta w dniu 23 grudnia 2010 r. umowa o dofinansowanie - będąc w swej istocie umową o świadczenie niemożliwe - jest nieważna (art. 387 § 1 kc). Zgodnie z w/w normą prawną niemożliwość świadczenia należy rozumieć jako niemożliwość o charakterze obiektywnym, pierwotnym i trwałym, przy czym przesłanki te muszą zostać spełnione łącznie. Świadczenie jest zaś obiektywnie niemożliwe, jeśli nie może go spełnić nie tylko dłużnik, ale każda inna osoba. Niemożliwość świadczenia skutkująca nieważnością umowy musi nadto istnieć w chwili jej zawarcia (niemożliwość pierwotna) oraz mieć charakter trwały (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 kwietnia 2016 r. , I ACa 1146/15)

Umowa o dofinansowanie z dnia (...)r. opiewała na świadczenie (kwotę dofinansowania), która z uwagi na fakt przyznania wcześniejszej pomocy nie mogło być zrealizowane w dniu zawarcia umowy a niemożliwość ta miała charakter trwały. Sama zaś okoliczność, że pomoc de minimis została ograniczona do kwoty 200.000 euro w okresie 3 lat podatkowych od jej przyznania przesądza, iż niemożność ta miała obiektywny charakter. Zgodnie z art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. przyznana kwota pomocy z przekroczeniem kwoty progowej – 200.000 Euro nie podlega regulacji dotyczącej pomocy de minimis.

Niemniej jednak ustalenie, że zawarta umowa jest nieważna nie powoduje uznania a priori, że art. 387 § 2kc znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Przepis ten nakłada obowiązek naprawienia szkody na stronę, która "w chwili zawarcia umowy wiedziała o niemożliwości świadczenia, a drugiej strony z błędu nie wyprowadziła". Obowiązek ten uzasadniony jest nielojalnym postępowaniem wobec kontrahenta, polegającym na świadomym zawieraniu z nim nieważnej umowy. Obowiązek odszkodowawczy ogranicza się do szkody, "którą druga strona poniosła przez to, że zawarła umowę nie wiedząc o niemożliwości świadczenia", nazywanej zwykle szkodą w granicach ujemnego interesu umownego. Rozmiar szkody określany jest przez porównanie tego, co strona poszkodowana miałaby, gdyby w ogóle nie podjęła działań zmierzających do zawarcia umowy z tym, co ma w rzeczywistości. Odszkodowanie obejmuje zatem w szczególności koszty zawarcia nieważnej umowy oraz wydatki poniesione w celu spełnienia własnego świadczenia czy też przyjęcia świadczenia kontrahenta, a także korzyści, które nie wpłynęły do majątku strony wskutek procedowania przy zawieraniu umowy. Nie są jednak objęte zakresem odszkodowania korzyści, które strona

osiągnęłaby, gdyby umowa była ważna i została wykonana. Ponadto roszczenie odszkodowawcze powstaje wyłącznie wówczas, gdy jedna ze stron zawierających umowę w chwili jej zawarcia wiedziała o niemożliwości świadczenia.

Na gruncie przedmiotowej sprawy brak jest podstaw do uznania, że pozwany w chwili zawarcia umowy miał wiedzę o niemożliwości świadczenia. Z załączonych przez powódkę oświadczeń i dokumentów przedłożonych z wnioskiem o dofinansowanie wynikało, że nie korzystała ona wcześniej z pomocy publicznej rozumianej jako pomoc de minimis. Ponadto powódka w dniu 08 grudnia 2010 r. złożyła oświadczenie, że od momentu złożenia wniosku o dofinansowanie nie uzyskała pomocy publicznej innej niż de minimis na finansowanie w.w. projektu oraz pomocy de minimis.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że (...) (...) Spółka z o.o. składając wniosek o dofinansowanie oraz oświadczenie z dnia 08 grudnia 2010 r. wiedział o udzielonej pomocy de minimis. Powódka przez podpisanie przedmiotowej umowy uzyskała 6 – krotnie pomoc de minimis. Zresztą P. Zarządu przyznał, że otrzymywał zaświadczenia o udzielonej pomocy de minimis.

W niniejszej sprawie powódka powoływała się na niezajomość regulacji prawnych podnosząc, że wezwanie pozwanej do złożenia oświadczenia o nieotrzymaniu pomocy, zostało przez nią zrozumiane, że dotyczy jedynie pomocy udzielonej w związku z tym projektem. Tymczasem z zeznań R. S. wynika, że powódka nie zapoznała się szczegółowo z informacjami zawartymi na stronie internetowej pozwanego, w tym z ww. instrukcją, albowiem zatrudniła profesjonalny podmiot do złożenia wniosku o dofinansowanie. W ocenie Sądu powódka jako profesjonalista nie może powoływać się na brak znajomości obowiązującej regulacji prawnej, także w odniesieniu do prawa wspólnotowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 239/08), tym bardziej gdy te normy prawne regulują jego prawa i obowiązki, będąc wyraźnie wskazane w ogłoszeniu o konkursie. Ponadto z zapisów instrukcji wypełniania załączników do wniosku o dofinansowanie projektu w szczególności powwany określił konieczność złożenia załączników w razie otrzymania pomocy de minimis.

Celem złożenia oświadczeń o dotychczasowej wysokości pomocy publicznej składanych przy ubieganiu się o kolejną pomoc jest sprawdzenie, czy z związku z udzieleniem pomocy o którą ubiega się podmiot nie zostanie przekroczony próg pomocy de minimis. Powódka w dniu zawarcia umowy tj. 23 grudnia 2010 r. oraz w chwili składania wniosku, wiedziała o udzielonej pomocy o charakterze de minimis, złożyła oświadczenie w dniu 08 grudnia 2010 r. niezgodne z rzeczywistym stanem Powódka nie może skutecznie powoływać się na niewiedzę w zakresie zasad udzielania pomocy de minimis oraz ustawy krajowej dotyczące pomocy publicznej, albowiem występuje jako profesjonalista w obrocie prawnym. Ponadto wielokrotnie korzystała z tej pomocy.

Należało zatem uznać, że złożone przy powyższym wniosku oświadczenie powoda o uzyskanej pomocy de minimis nie było zgodne z prawdą i to powód swoim działaniem wprowadził pozwanego w błąd.

Jednakże w momencie uzyskania informacji o udzielonej pomocy de minimis (informacja dotarła do pozwanego w listopadzie 2011 r.), pozwany winien zaprzestać udzielać dofinansowania, nie zaś zmniejszać zakres przyznanej pomocy. Na szczególną uwagę zasługuje okoliczność, że pozwany dopiero w 2016 r. ocenił, że umowa powinna zostać rozwiązana. Stan faktyczny uzasadniający przeprowadzenie kontroli oraz zaprzestanie udzielania pomocy w ramach przedmiotowego projektu zaistniał już w chwili przedłożenia przez stronę powodową zaświadczenia z dnia 10 listopada 2011 roku. Niemniej jednak strona pozwana niezasadnie kontynuowała umowę oraz wypłacała świadczenia częściowe. W ocenie Sądu nie zaistniał także taki stan faktyczny, który wymagałby dokonania szczególnych interpretacji prawa wspólnotowego oraz tworzyłby wątpliwości co do jego zastosowania – jak wskazywali na to świadkowie zatrudnieni u pozwanego - który uzasadniałby działanie pozwanego. Podkreślenia wymaga, że przepisy obowiązującego w latach 2010-2013 rozporządzenia Komisji nie pozostawiały wątpliwości co do możliwości udzielania dalszej pomocy – jasno wskazując, że nie jest możliwe rozbijanie środków pomocy dla których wartość wykracza poza pułap pomocy de minimis na kilka mniejszych części w celu sprowadzenia tych części do poziomu mieszczącego się w zakresie w/w kwoty. Podnieść należy także, że zatrudnieni u pozwanego świadkowie w trakcie przesłuchania nie potrafili wskazać przyczyny, dlaczego umowa ta była kontynuowana. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynikało jedynie, że pojawiły się wątpliwości dotyczące ustalenia momentu udzielenia pomocy, tj. czy jest to dzień zawarcia

umowy, wypłaty pierwszych środków, czy też ostatniej transzy. Powyższe wątpliwości nie zmieniają jednak faktu, że pozwany podjął decyzję nie mającą umocowania w prawie unijnym o obniżeniu wysokości dofinansowania ((...)), w sytuacji gdy powinien już wtedy podjąć czynności kontrolne.

Odnosząc się do roszczenia powódki o zwrot kwoty gwarancji bankowej, wskazać należy, że gwarancja bankowa jest pozakodeksową umową nazwaną uregulowaną w prawie bankowym. Art. 81 Prawa bankowego definiując pojęcie gwarancji, stanowi, że jest to jednostronne zobowiązanie banku (gwaranta), że przy spełnieniu przez podmiot uprawniony (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, bank wykona świadczenie na jego rzecz. W niniejszej sprawie powódka nie wykazała, aby pozwany nie był uprawniony do zaspokojenia się z gwarancji w zakresie kwoty udzielonej refundacji. Powódka nie przedłożyła bowiem umowy gwarancji zawartej z bankiem.

Ponadto podnieść należy, że skoro powódka pomimo braku podstawy uzyskiwała pomoc publiczną, w ocenie Sądu ziściła się przesłanka wykorzystania środków niezgodnie z przepisami prawa. Powyższe uprawniało pozwanego do uzyskania zwrotu nienależnie udzielonej refundacji w wysokości 166 537,30 zł stanowiącej sumę wypłaconych świadczeń. Biorąc pod uwagę fakt, że pozwany po uzyskaniu w 2011 r. informacji o uzyskanej pomocy de minimis, kontynuował wypłatę świadczenia, Sąd ocenił, że nie był on uprawniony do naliczania odsetek i pobrania z gwarancji kwoty 69.906 zł. Odsetki te stanowiłyby nieuzasadnioną korzyść dla pozwanego. Pozwany bowiem po uzyskaniu przez pozwanego wiedzy o wysokości udzielonej powódce pomocy de minimis w listopadzie w 2011 r., poprzez kontynuowanie umowy, naruszył zasady należytej staranności, co zostało już omówione w uzasadnieniu.

W realiach niniejszej sprawy powódka nie udowodniła – do czego była zobowiązana na podstawie art. 6 k.c., aby poniosła szkodę. Przeciwnie, załączone do akt dokumenty – w tym pisma powódki – jednoznacznie wskazują, że w latach (...) (...) Spółka z o.o. uzyskała wysokie dochody, natomiast zysk w 2013 roku był o 50 % wyższy niż w 2010 roku i stanowił wynik zrealizowanego projektu w ramach kwestionowanej umowy.

Wobec czego roszczenie powódki o zasądzenie kwoty 53 928,37 zł tytułem zwrotu wydatków kwalifikowanych nie zasługuje na uwzględnienie. Umowa została zawarta niezgodnie z prawem, o czym powód winien był wiedzieć, a poniesione wydatki nie stanowiły jego szkody (w wyniku ich poniesienia spółka uzyskała zyski).

Biorąc pod rozwagę wszystkie okoliczności Sąd na podstawie powołanych przepisów zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 69.906 zł.

Od powyższej kwoty zasądzono ustawowe odsetki od dnia 17 lutego 2017 r. do dnia zapłaty. Sąd ocenił, że w wyniku otrzymania pisma z dnia 8 lutego 2017 roku (doręczonego w dniu 9 lutego 2017 roku) pozwany wiedział o konieczności zwrotu wskazanej sumy pieniężnej i winien uczynić mu zadość w terminie 7 dniowym. Był to wystarczający czas na spełnienie świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., mając na względzie wynik procesu. Powódka poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 25.336 zł (opłatę sądową od pozwu w kwocie 14.519 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 10.800 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł). Koszty procesu poniesione przez pozwanego obejmują wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 10.800 zł. Powódka wygrała sprawę w 24,07 %, a pozwany wygrał sprawę w 75,93 %. Mając na względzie stosunek, w jakim strony utrzymały się ze swoim żądaniem i obroną, należne na rzecz powódki koszty procesu wyniosły 6.098,38 zł, natomiast należne na rzecz pozwanego koszty procesu wyniosły 8.213,35 zł.

Poniesione przez pozwanego koszty przewyższają obciążający go udział, zatem zasądzeniu na jego rzecz podlega różnica t.j. kwota 2.114,97 zł.

Sąd nie znalazł podstaw do przyznania stronie powodowej kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie jednego radcy prawnego. Wskazać należy, że analiza przedłożonych dokumentów, nie stanowiła obowiązków szczególnie uciążliwych dla pełnomocnika powódki, które uzasadniałyby zwiększenie przyjętej stawki.

SSO Ewa Oknińska